

Af Dan Turèll

# Don Dobbeltliv

Tegning: Peder Nyman

VIL KALDTE HAM Don Dobbeltliv. Naturligvis var det ikke hans rigtige navn, i hvert fald næppe dét der var bogfart i Folkeneistret, men det var det vi kendte ham under til hverdag.

«Vi var hans venner — hvis ikke man er alt for niesergende med dérs ord. Selvfølgelig, som alle ord kan ordet 'venner' opfattes på mange måder. Nogle lader til at mene, det krever man gør gen-nem lid og vand og så den slags genengangende generende naturlæsmoner for hinanden. Så tungt tog vi det ikke i vores kreds, en lille indspil kliseaf stanggæster på Stjernecaféen på Vesterbro. At være venner ville for os — i ståthård daglig praksis — starte set sig et spille, tæmmer sammen med en vis regel-massighed. Men for så vidt det ganske ofte regnede når vi banede os vej ned til Stjernecaféen fra hver sin bopæl, og for så vidt som én engang kom direkte efter i mindre brand i askehægget, i sit soverørrelse, kan man måske alligevel sige vi levede op til vennebranchers ideale kram. Så meget mere, endda, som vi havde spillet sammen i skovis og stædig var på indbyrdes talefod, hvilket — som enavler der kender det mindste til tæmningsspilliet og dets indvirkning på den menneskelige psyke vil vide — er noget nært et mirakel som sagerne står.

Don Dobbeltliv var en ud-mærket spiller. En af de bedste, kun underlegen over for én, havn underlegen over for hvilket intet gør, da han er højst hævet over den slags smi-ger og tom pral.

lige skridt til det næste: at deres fyre var den samme.

DET VAREDE IKKE længe, før ryget om det indtrufne brede sig i distrikterne pr. mund-til-mund-metoden. Også Stjernecaféen nåede nylig den nstop som vi var i gang med det sjælle spil den efter-middag.

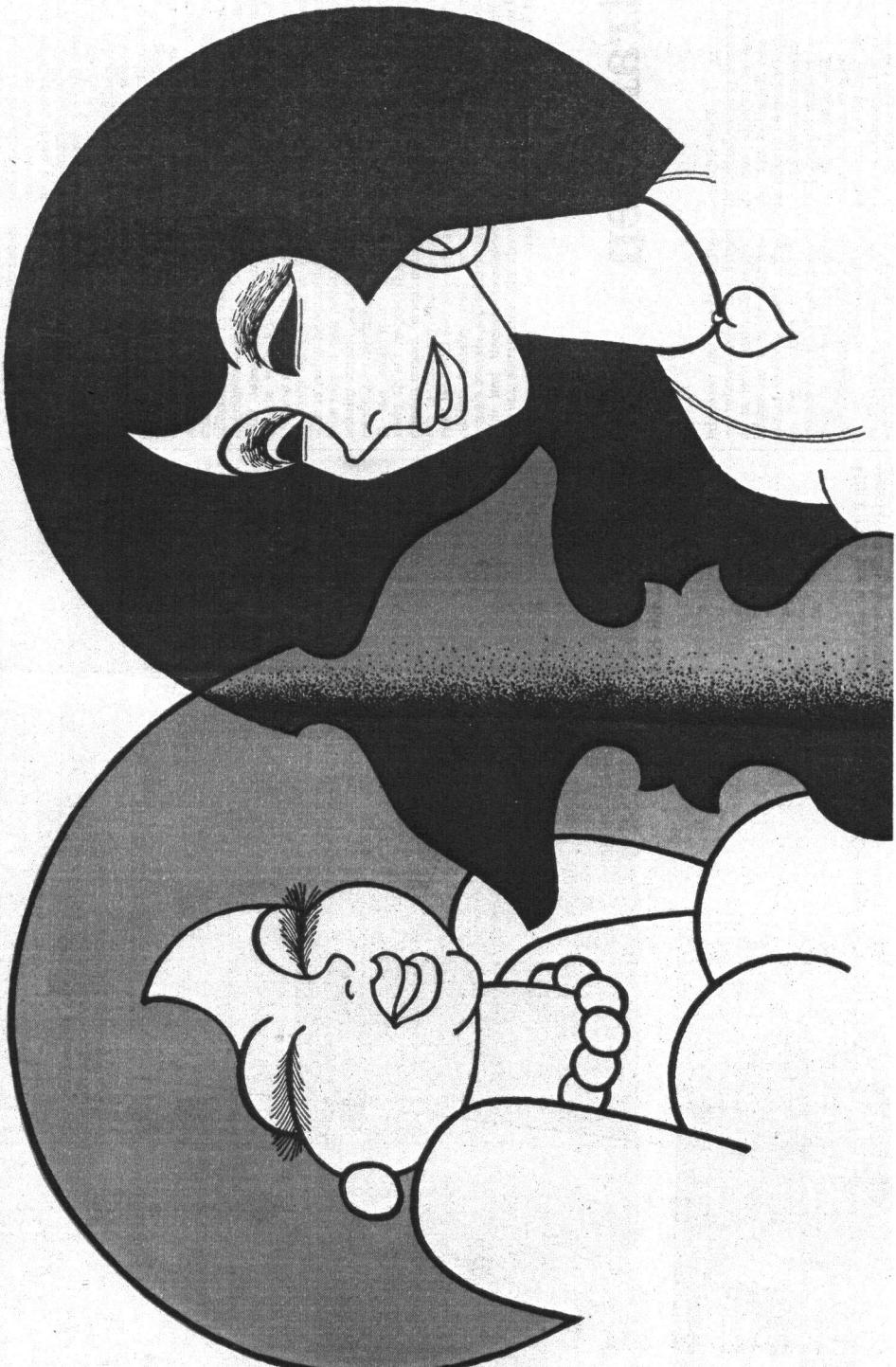
De fleste af os har den naturligvis med den særlige føring man undulterende reser-ver til brug ved andres mod-gang, men Don Dobbeltiv lod til at mangle blik for de — objektive set — den dyse humøristiske perspektiver. Han virkede næsten nervøs, hvort-fald muldt han svv sekere på et tidspunkt, hvor en mere afbalanceret spiller ville have holdt sig til tre, ud fra det rationelle synspunkt, at der kun var fem tæmninger tilbage. Og han undlod — for første gang i mands minde — at kræve sin rettidige revanche.

Han gik endda uden at tæmme sit glas. Det er den slags ting der stempler sin mand.

OG DET VAR sidste gang, vi så ham i tæmning-stubben på Stjernecaféen...

KUN TO AF OS så ham én gang til. Det var Fætter og jeg, der ofte sat have fået en formel invitation — et par dage efter identificerede ham i lighuset ved Søndermarken.

Han var ham, og vi lagde ikke skjul på det. Don Dobbeltiv var samme dag som hans dommer mødte hinanden skudt ned og var død på stedet, på Halmtorvet lige ved sit eget hotel.



2.2

3

sige anmældigt — hotel nøde på Hammerton, med en svært gammel natporter ved navn Skallepøl der hvert år forsegte at indhente et halvt århundrede manglende sevn, og når der stod 'Hotel' over indgangen var det hovedsagelig af hensyn — et nobelt hensyn, efter min mening — til offentlighedens morel og politiværdier. Det var dog for sammeårs anstændighed (eller omvendt). Det handte en hel gang nu og da at urvidende turister fra udlandet eller provinsen stillede sig op med de res kufferter foran Stallepøls reception og ville leje et værelse til overnatning, men så snart Stallepøl så hvad de var ulykkespækkede, så kom han naturligvis på opklæring. Som Don Dobbeltværk sang på, som bemerkede ikke født: han i øvrigt var

han er der ingen sund økonomi i dan slags folk der lejer et værelse med det utryttelige forsæt at ville sove i sengen, tilsmukede lager og dyner, banyette bedevederst, spilde vandet og slide på tæpperne. Det er solide kunder der kun fører til unsætt besvær.

Ni, p. Don Dobbeltliv hotel lejede man ud for en time ad gangen, hvilket gav den stimulerende finansielle situation, at man kunne udleje op til en snes gange i løbet af samme nat.

Nu er bordeldrift illegal i dette land, så Don Dobbeltliv omstalte sin virksomhed som en sådan. Hvad et par med én af hver sit kon sats skulle leje et værelse for en time for, dét tan man jo gøre sig sine soldiske tanker om, og der er Dereas teknik mindst ligeså god som min. Don Dobbeltliv plejede at have, at han var af den opfattelse at man afholdt konferencer og foreningsmøder, og der var ingen der så patrængende grund til at modtage ham. Dels påskønmede vi naturligvis hans findighed og diplomati, for så vidt som det kun er få der kan formidle sig så smugligrigt i den nævnte stads admindeligheds i vores kredse for at være et faldet og hæderlig job at være bordelindøver, uanset løvens midlertidige bestemmelser. Der var formentlig mere end én af os der kun rystede

eringerne i — hab on en vist også noget kildent knas med Adam og Eva og Lilith, eller er det Jeanne og Jules og Jim jeg tænker på? Under alle omstændigheder, — sådan var det. Sådan ca. hver anden dag gik Don Dobbeltskjøn til Eva, sådan ca. hver anden dag hjem til Maria. Hvor for så var de af den opfattelse — hvis de overhovedet stillede spørsmål, hvad der ikke ansås for kistedigt og passende for kvinder i disse cirklar — at han tilbragte en del ud-aftenerne med hårdt arbejde på hotelle, en opfattede Skallepol — i højere styrelse lod, som sagt, til at supervise Don Dobbeltskjøn. Hans to kvinder leveled af ham; det vil sige af bæger — fuldt ud kunne bekrefte.

Så en hejtere styrelse lod, som sagt, til at supervise Don Dobbeltskjøn. Hans to kvinder leveled af ham; det vil sige af bæger —

de summer af andre u-  
brage ham. Naturligvis leve-  
de Eva og Maria af han, intet  
kunne være mere naturligt.  
De er måske ukendt med de  
kredse som Don Dobbeltiv og  
kommer fra, men i vores  
cirklar har vi stadtig respekt og  
anhædning og gammeldags  
ridderighed til over for kvin-  
der. Vi mener f.eks. ikke at  
kvinder skal arbejde, det sa-  
rer vore følsomme sjæle at se  
dette spinkle små skrebelle  
vesener udrette en mere fy-  
risk anstrengende indsats end  
at lægge et lag løbstævne på  
rosenblede. En kvinde med  
en naturlig indsigts i den ver-  
den der ongiver hende — og  
hendes kons centrale place-  
ring i samme — vil selvagt-  
slidt finde en mand til at leve af.  
Intet kan være mere naturligt.  
Selvfølgelig er vi ikke uvi-  
dende om at der i andre an-  
dre og på mange måder bety-  
der også mere mærke kredse  
i samfundet, findes familier  
der står deres kvinder ud  
på arbejdsmarkedet, spørre  
dem nádeles, inde i forret-  
ninger eller på kontorer, lader  
dem lægge tal sammen eller  
kære taxier eller endda svinge  
skrueknir. Men læser og ha-  
rer om den slags. Men for folk  
som os der holder til på Stier-  
necaféen står sagerne anderle-  
des: ingen virkelig gentleman  
ville nogensinde byde en  
kvindes drenager.

Og da sidet af alle. Don Dobbeltiv  
og han, der med sine spanske  
et træp der, det mord hvad  
hvilken man først begyndte på  
og ikke må, så var der

Det mænster i fuld behold var i  
bestyrelsesdels af en veludretet  
og tilstedeblæst over for sine kro-  
mænd, uanset atester og uanset  
alment.

Set fra hans side var det et  
dejligt arrangement. Det gav  
mænd netop den variation og  
tilværelsen som så  
forsvarerne medborende sa-  
førte enkelt sig, og som ikke så  
længe af hans vanner af ørligt  
småde mislunde ham.

Men også fra Evans og Ma-  
tins side var det, må man i al  
hensyn til fordelagtighed  
ikke nægtes at betegne en  
ordning. Den gav dem, hver  
for sig, en del friid — lang  
tids tilsyn med de fleste ør-  
kæmpe, der har, som det var  
muligt, friheden, som det var  
muligt, indtryk de forstod at ud-  
nytte.

Naturligvis var det for beg-

Det var et stort vedkommende kart, la sa til at si ge i luften på, dekorum, og det vis. Don havde ringet og sagt han kom hjem i næt, så havde man først prioritært — det var et ubetinget princip, og uden sin slags ophør enhver tillid mellem medmennesker. Men det samtidig var det indlysende, at i ledige stunder måtte man på egen hedsyn få tiden til at sovne, som man nu bedst kunne.

Dog, dette er ikke stedet til at fortælle om. Hvordan jeg endelig kom til at besøge Maria for at få hjælp med min sogners dødsdørs hænder tankede han ikke.

Mens Don var hos Eva. Det var det hele taget en side af dagen, jeg ved nærmere efter, hvornår vi foretrakke at holde vores fra historien.

**KKKE DESTO MINDRE:** Sa-  
nken havde de lever i et farlig, on, Eva og Maria, i en fred g. ro og sandregtighed man ikke kan sjældent se i vores dages almæssighed.

Og alle vidste det. Når vi

også var i byen, var rafshænge nede ved Sjælernæsen fyret, vi af højde til en vittighed om det. Don Bobbeltiby på øst af fjernene f. Istedgade — Istedgade var, bekæftet nok for sine beboere, utroligt mange gader, kunne vi spørge

om munter, hvor han skulle tilbage i næt. Hvis nogens kom

til at savne ham — en meget teoretisk mulighed, men en strategi, der ikke ladel sig vægget ud af betragtning —

hunne de ringe til Skallepop  
med på hotellet og få at vide,  
hvorført legetøj i nat.  
Systemet fingerede kort  
og glimrende.

Indtil der stede det, som  
medvindt og mitte ikke en  
dag, og som flere af de andres  
koner straks gange — ikke  
uden triumf — havde frem-  
fart som den eneste naturlige  
ende på legen: Eva og Maria  
medte hinanden.

Hvordan de — i betragtning  
af den ringe afstand mellem  
Abalonsgade og Oehlensch-  
lägersgade, og i betragtning  
ikke mindst af kvartards tæ-  
thed — havde undgået det for,  
kan man kun glømme om. Til-  
fældet, Vorherre, Allah, kald  
det hvad De vil, havde hidtil  
holdt den begivenhed tilbage  
fra virkeligheds spisesed-

Men denne dag hænde det, at politiet — med vanlig man-  
gan på den mest elementære  
vis til at disponere og øvrigt  
sætte arbejde elegant og effektivt.  
— kom jagende ud af Isted-  
gade på jægt efter en kendt  
gangster der i et sjællandsk  
bordhuse var smuttet ud fra  
Vestre. Vedkomende for-  
fulgte medborgerne segte asyl  
på Café Gokken og ordens-  
magten fulgte ham derind,  
hvilket — at domme efter se-  
nere ejenvidne betyrdende —  
havde et for Café Gokkens  
udsænde og generelle ley-out  
som uheldig udtafled, at stor-  
betændt inventar senere  
blev soigt som bindelørende  
hos petroleumshandleen på  
Gavstørvej.

Denne uforudsete situation  
drev Café Gokken til en uen-  
slet kortvarig lukning, indtil  
det nye inventar var leveret.  
Og Eva havde haft den vane  
at nyde sin tidlige eftermid-  
dagsgenstand på Gokken.

Da der nu, som en politiker  
ville have sagt, forelå en ny  
situation, måtte Eva nat-  
urligvis svigte Gokken — og der-  
med dennes norske hærtende  
— hvilket alt sammen kunne  
være deprimerende nok, men  
dog ikke grund nok til at svig-  
te sin genstand. Så gik Eva i  
stedet — vel vidende at Stjer-  
necafeen var Dom Dobbeltvigs  
domæne, og fuldstændigt klar  
over at man kan dele alt, med  
en mand undtagen hans stem-

verzethus — over på Café Den Hvide Hest.

Op på Den Hvide Hest plejede Maria at indtage sin tidlige eftermiddags-dink. Hvis man var Vortherre ville man sikkert nyde at se det fra oven. Man ville se Maria sidde der ved baren med sin gin & tonic, mens Eva langsomt skæfede over på vel mod sin Bailey. Man ville som en anden filminstruktør formane til at kigge godt længommere, man ville måske endda få pudselig engang ifuld om sidste ejeblik. Begge de skulde astasere Eva vedvenyen, eller famile skolekammeraterne der pudselig skulle komme til at hænge i den mørke hende og få hænde til at sænde retning.

Indst. At dette skete. I stedet gik Eva blot ud og tog bagen i eneste tomme plads ved

— ved Marias side.  
Der han anbrægte sig på den,  
var det kun så naturligt at hun  
hilstede på Maria. Det fælt saa at  
sigse lige for. Mange følelser —  
alderst tilvarende omständig-  
heder — have gjort det sam-  
me.

Der var sympati fra første  
blikket. Der skete det, som saa  
mange drennerom, men som en  
kun alt for stedhaft indtræf-  
ved. Det var i hænde herdegs-vir-  
kelskabighed: endnu hævdes vir-  
kelskab til et tæt, vidunderligt ven-  
skab.

Der kom hurtigt gang i en  
sammanhæng med kvaliteterne  
som kunne kom til kvindens karakter  
over en tidlig eftermiddag.  
Kondensdrink og efter endnu en  
gang i betroelsene. En udpreget feminin skik i  
en levnsgang, denne betroelse.  
Selv personlig lige saa lidt  
bløde blandte mig i det som jeg  
fingrede ved dameunderdelen i  
stofet som garnæller, men det er ik-  
ke med betroelse som regel fører til  
noget godt.

I dette tilfælde var de noget  
nær ved at ødelægge et vor-  
delsbillede. Næppe var der to  
pigter kommet sig over deres  
overværelse over hvor tæt og  
dog på hinanden og hvor  
medens deres livsvilkår dog for-  
mede sig, for da — efter kyn-  
havende skil — næde frem til  
hvor meget deres faste syre  
egentlig lignede hinanden.

Fra det punkt var der kun et  
balanceret afgørelse.

Naturligvis sevner vi Don i  
klubben på Stjernecaften, det  
lader sig ikke nagle. Det er  
saad et synd en skam, når  
en medpiller der i tide, selv  
om det så er ved et hævedelt  
udheld.

Men personlig skal jeg ikke  
beklæge mig over udgangen på  
historien. Muligvis er det i  
bund og grund ensævnetet  
egoisme, ja endog en forældet,  
primitiv mandssavnimisk  
instilling, men jeg kan egen-  
lig, i det store og hele, bedst  
lide det som det er nu — dvs.  
satian af jeg har Maria for mig  
selv. Det var hvad jeg fik ud af  
Den enes død, dengens an-  
dens sked, som man siger.

Det var også lidt derfor jeg  
sked Don Bonaparte, da Ma-  
ria had mig om det, det er  
klaart. Det er da det mindste  
en gentleman kan gøre, når en  
dame beder om det.

Det var heller ikke så svært,  
Det var hvoret fald langt sve-  
ret at prøve at fortære Maria  
og føde henni til at forsø, hvor-  
for jeg aldrig havde fortalt  
hende om Dons dobbeltliv  
når jeg nu elskede hende så  
heft.

Hun forstod tillyseledende  
bare ikke, at en mand — her i  
kvartet — ikke sladner om  
en kammeret og medpiller.  
Det er den slags mangl på  
forståelse der gør, at man au-  
dierterinden kommer i tvivl om, har  
om kvinder overhovedet har  
nogen moral.

— ved Marias side.  
Der han anbrægte sig på den,  
var det kun så naturligt at hun  
hilstede på Maria. Det fælt saa at  
sigse lige for. Mange følelser —  
alderst tilvarende omständig-  
heder — have gjort det sam-  
me.

Der var sympati fra første  
blikket. Der skete det, som saa  
mange drennerom, men som en  
kun alt for stilleind, indtref-  
de med en hårdes hoveds-vir-  
kelighed: Hver gang blev lagt  
et tæt, vidunderligt ven-  
skab.

Der kom hurtigt gang i en  
sammanhæng til at kvinder kan fore  
en lidt over en tydlig eftermid-  
dagsscene, og efter endnu en  
kom der gang i betroelsene.  
En udpreget feminin skik i  
en levning, disse betroelseer.  
Selv personlig lige saa lidt  
bløde blandte mig i det som jeg  
fingrede ved dameunderdelen i  
stofet som garnæller, men det er ik-  
ke med en gennemdyrk, dog for-  
med et godt.

I dette tilfælde var de noget  
nær ved at afdælge og vor-  
delsbillede. Næppe var de to  
piger kommet sig over deres  
overværelse over hvor tæt og  
dog på hinanden og hvor  
sensens deres livsvilkår dog for-  
mede sig, for da — efter kyn-  
havoren meget deraf faste fyre  
egentlig lignede hinanden.

Fra det punkt var der kun et  
balanceret afgørelse.

Naturligvis sevner vi Don i  
klubben på Stjernecaften, det  
lader sig ikke nagle. Det er  
alidt en synd en skam, når  
en medpiller der i tide, selv  
om det så er ved et hævedelt  
udheld.

Men personlig skal jeg ikke  
beklæge mig over udgangen på  
historien. Muligvis er det i  
bund og grund ensværsnet  
egoisme, ja endog en forældet,  
primitiv mandssavnimisk  
instilling, men jeg kan egen-  
lig, i det store og hele, bedst  
lide det som det er nu — dvs.  
satian af jeg har Maria for mig  
selv. Det var hvad jeg fik ud af  
Den enes død, dengens an-  
dens sked, som man siger.

Det var også lidt derfor jeg  
sked Don Bonaparte, da Ma-  
ria had mig om det, det er  
klart. Det er da det mindste  
en gentleman kan gøre, når en  
dame beder om det.

Det var heller ikke så svært,  
Det var hvoret fald langt sve-  
ret at prøve at fortære Maria  
og hende til at forstå, hvor  
for jeg aldrig havde fortalt  
om Dons dobbeltliv, nærmest  
når jeg nu elskede hende så  
heft.

Hun forstod tillyseledende  
bare ikke, at en mand — her i  
kvartet — ikke sladner om  
en kammeret og medpiller.  
Det er den slags mangl på  
forståelsen der gør, at man au-  
dierterten kommer i tvivl om, har  
om kvinder overhovedet har  
noget moral.